

KRZYKAĆ (3) *vb impf*

inf krzykać (1). \diamond *praes 3 pl* krzykają (1). \diamond *imp2 sg* krzykaj (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

1. *Wydawać donośny głos, pokrzykiwać; conclamare Cn (2) :*

a. *O ludziach (1) :* Być ich nie śpłofzył z mieycá/ áni krzykay/ Ani ich tykay *KlonFlis G3v.*

b. *O mit. satyrze (1) :*

W porównaniu (1): [satyry] nágo chodzą/ z źwirzem żywą/ kořmáci/ mowy żadney nie máią/ tylko iáko małpy krzykáią. *BielKron 8.*

2. *Strofować kogo, narzekać na kogo; tu w przen [na kogo] (1) :* miłośnik ku pániey przyszędźy z nią śpał/ a byli tám trzey kurowie w dworze/ y począł ieden z nich w pułnocy ná páníą bárzo krzykác. Tedy pání [...] pytałá dziewki [...] Powiedz mi dziewko miła co ten kur wykrzyka? [...] Then kur śzczebiece/ że ty czyniřz krzywde pánu fwe^{mu}. *HistRzym 109.*

Formacje współrdzenne cf KRZYCZEĆ.

Cf KRZYKANIE